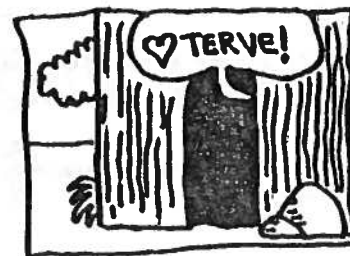

ARSYKE 4/80

SISÄLLYSLUETTELO:

- 3 Pääkirjoitus
5 Uhanalaisen opiskelijan puolesta; kapinaliike
-alustus
-raportti kokuksesta
9 - muutosvaatimus
11 Hilggard- Atkinson psykologi
12 Vierailu Bekhterev- instituutissa
17 Mitä? Nyt.
20 "Kuitenkin haluat"
22 koe-eläintolmikunnasta

Lehden tekoon osallistuvat: toimituskunta (katso edellinen Arsyke) ja lisäksi koko stimulus, Leena Jalonen, Jukka Kaartinen, Elina Kala, Aarno Laitila, Arto Lep-
pänen, Eero Rantasila ja Markku Valjakka.

oli satuja omasta pästistä?

Olipa kerran ja miksei toisenkin kerran maassa, jossa jmmkarhut kävelevät kaduilla, kaupunki nimeltä Jyväskylä. Jatkaakseni deduktiivista päättelyä kerron, että tässä kaupungissa asui Mattila-niminen mies, joka omisti maata, kokonaisen luonnonkauniin niemen lainehtivavetisen järven rannalla. Niinpä tätä niemeä kutsuttiinkin Mattilanniemeksi. Mattilanniemen isäntä oli julma alaisiaan kohtaan, saattoipa hän joskus jopa pitää alaisiaan pelkinä koneen osasina. Alaiset tunsivat kokevansa vääryyttä, ja vähitellen heidän marinansa johti siihen, että he lähettivät joulupätkille kirjeen. Kirje oli pitkä, ja siinä he toivoivat, että Mattilanniemen isäntä alkaisi ymmärtää heidänkin ongelmiaan.

Niin koitti jouluaatto, harmaan likainen lumi peitti maan, mustat tehtaiden savupilvet heijastivat joulurauhaa, kaupat möivät jouluunnea koko perheelle. Jouluaattoiltana alamaiset kokoontuivat heille varattuun seimeen, jossa he söivät paistia, joivat tullientä ja odottivat joulupukkia. Mutta ilta kului ja kului, eikä mitään kuulunut. Alamaiset alkoivat jo hermostua, ehdottivatpa jotkut jopa kansannousuakin.

Äkkiä oveilta kuului hiljainen koputus. -"Se on joulupukki!" kiljaisivat alamaiset ja ryntäsivät oviaukkoon tulleen partaisen miehen kaulaan, halasivat ja rutistivat häntä kunnolla. Mies sanoi: -" Älkää peljätäkö, vaikka olenkin isännän apulaistilanhoitaja, sillä tuon teille hyvää sanomaa". Alamaiset taputtivat lahoja käsihän.

Apulaistilanhoitaja sanoi, että kyllähän noin isot lapset jo tietävät, että joulupukkia ei ole olemassa. Onneksi hän oli sentään laboratorioonsa (hän luonnollisesti tutki, miten tilukset saataisiin

tuottamaan parempaa satoa koko ihmiskunnalle) mennessään sattunut näkemään joulupukille lähetettävään kirjeen. Ja hän oli tullut uusiin ajatuksiin....

Näin puhuen apulaistilanhoitaja kaivoi esiin suuren, suuren säkin, josta hän alkoi jakaa lahjoja kilteille alamaisille.

Kaikki alamaiset saivat lahjaksi Nick Heatherin nimikirjoituksella varustetun 'radikaalin psykologian', kissojen ystävät saivat tilanherran näkiintyneet kissat kotieläimikseen, perheelliset saivat hienon näköisiä koneita lastensa leluiksi ja kaiken kruunasi apulaistilanhoitajan itsensä lähittämä kasetti, jossa hän puhui valikoituja sanoja ihmiskäsityksistä. Ärsykkeen päätoimittaja sai valtion tiedonjulkistamispalkinnon...

Jaettuaan lahjat (ja niitä oli paljon!) apulaistilanhoitaja sanoi: -"Alamaiset, tämä saamanne valta ei saa ylpistää teitä. Kun te nyt olette päässeet parempaan asemaan, te voitte ja teidän pitää näillä työkaluilla toimia koko muun maailman parantamiseksi, muulloinkin kuin jouluna!

Ja alamaisten silmät loistivat, kun he vakuuttivat tekevänsä niin ja he kaikki halasivat tätä parrakasta, elegantisti harmaantuvaa apulaistilanhoitajaa vielä kerran. Ja niin, kaikki tuntui äkkiä paremmalta: Lumi valkeni äkkiä, joulukaupat suljettiin, tehtaan saasteetkin tuntuivat katoavan jonnekin ährettömän kauas. Alamaiset alkoivat pogoilla kuusen ympärillä ja häpeillen he piilottivat sotakirveensä Mattilanniemen neitseelliseen maahan. Päätoimittaja sekosi. Hänen oli hyvä olla.

hyvää vappua (ei tämä kuitenkaan ennemmin ilmesty) toivoo Vesa

J.K: Silti olen sitä mieltä, että Nick Heatherin "radikaali psykologia" on saatava takaisin tutkintovaatimuksiin!

UUANALAISEN OPISKELIJAN PUOLESTA KAPINALIIKE

Mikä oli Stimuluksen tilaisuus, jossa oli paikalla 59 kriittistä röntgensilmää? -Pikkujoulu ... -väärin, kysymyksessä oli keskustelutilaisuus "tarvitaanko psykologiaa eli psykologian opiskelun kritiikkiä". Runsaslukuinen osanotto kuvastanee opiskelijoiden turhautuneisuutta nykyistä opiskelua kohtaan. Tilaisuus alkoi teenjuonnilla, jonka jälkeen Arto piti alustuksen kyseisestä aiheesta. Seuraavassa alustus lyhentämättömänä:"

Alustus 18.11.1980

Ensiksi haluan kiinnittää huomion siihen, kuinka vaisua keskustelu psykologian tiimoilta tuntuu olevan tällä hetkellä. Opiskelijat ovat täysin alistuneet nykyiseen opetus- ja tutkimuskäytäntöön. Vaikka turhautuneisuus on yleisää, niin julkista kritiikkiä ja keskustelua on aivan liian vähän. Jotta tiede menisi eteenpäin se tarvitsee alati kriittistä ilmastoa. Jyväskylässä on kritiikki kuollut suurten tutkinnonuudistuskeskustelujen jälkeen. Opiskelijoiden velvollisuus olisi jatkuvasti vaatia parempaa sisältöä opintoihin ja tutkimukseen. Uskoisin opiskelijoiden näkevän epäkohdat selvemmin kuin laitoksella virkoja kärkevät assistentit tai kymmeniä vuosia virassaan olleet professorit ja muu henkilökunta.

Monilla meistä on paha olla.

Se ihmiskuva ja ihmistutkimus

mitä meille tarjotaan aiheuttaa ainakin minussa voimakkaan vastareaktion. Opintojen sisältö ei tunnu oikealta, mutta pelko ja kunnioitus tiedettä kohtaan on niin syvällä, että vastaanpaneminen tuntuu ylivoimaiselta. Voimattomuuden tunne tukahduttaa yrittämisen ja toiminnan. Mieluummin pakoilee opintoja ja yrittää mennä sieltä missä aita on matalin. Meidän pitäisi löytää kirkas ja voimakas oma tahto, joka osaisi muutenkin kuin veisata opinto-oppaan hengettömiä virsiä. Tämä tahto löytyy vain opiskelulla rohkeasti ja jatkuvasti kokeilemalla omia rajojaan.

Psykologia perustuu liiaksi ~~erittäin~~ yksipuoliseen menetelmätietoon. Syvempien eettisten, filosofisten ja taiteellisten näkökulmien pohtiminen on täysin syrjäytetty. Psykologiasta on tehty hengetön tilastotieteen sovellutusalue. Ihmiselle, ja varsinkin psyykkisesti "sairaalle" ihmiselle ominainen perusteiden kysely latistetaan tilastolliseksi käyriksi ja muodollisesti päteväksi tutkimukseksi. Kaiken tämän yllä leijuu vahva steriili tuoksu. Ihminen unohdetaan ongelmineen ja arkipäivän kokemuksineen tämän raskaan koneiston taakse tai suorastaan sen alle.

On korkea aika kysyä mitä meille jää käteen "8000 tunnin" opiskelun jälkeen. Jääkö meille vain epämääräinen tutkintotodistus epämääräisine merkintöineen. Vai voiko koulutuksemme antaa meille jotakin syvempää. Jotakin, joka antaisi herkkyyttä ymmärtää ja auttaa myös toista ihmistä puhumattakaan tuhon partaalla olevasta maapallostamme.

Nämä kysymykset huutavat vastauksia. Mutta turhautuneisuus ei johda mihinkään, jos sitä ei pueta teoksi.

Arto Leppänen

Alustuksen pohjalta virisi hyvin eri tasoilla rönsyilevä keskustelu, josta seuraavassa joitakin yleislinjoja.

Yleistä opiskelun sisältöstä; - keskustelua psykologian opiskelusta ei ole käyty kokonaisvaltaisesti, tehdyt muutosehdotukset ovat koskeneet pääasiassa kirjapaketteja, mutta suurempia kokonaisuuksia kohtaan esitettyä kritiikkiä ei ole esitetty. Meille annettava opetus sisältää liiaksi pirstaleista teoreettista tietoa, jolloin kokonaiskuvan hahmottaminen on hyvin vaikeata. Koulutuksen tulisi olla sisällöltään syvässä mielessä teoreettista opetusta, jonka tulisi antaa valmiuksia käytännön työlle. Lisäksi ehdotettiin henkilökohtaisten työskentelyedellytysten opetuksen laajentamista nykyisestä n. 30-40 opintoviikkoon. Ehdotettiin lisäksi pätevien ohjaajien hankkimista esim. laitoksen ulkopuolelta. Oman terapian sisällyttämisestä opintoihin keskusteltiin, mutta ei päästy yksimielisyyteen siitä, olisiko sen sijoittaminen opintojen tähän vaiheeseen järkevää.

© BULLS

Luennoista: Opettajakuntaa arvosteltiin siitä, että he luennoilla hyvin harvoin esittävät omia henkilökohtaisia näkemyksiään saati sitten perustelisivat niitä. He eivät aina tunnu olevan edes selvillä luennoimansa kurssin tavoitteista. Opiskelijan on vaikeata paneutua asioihin jos luennoitsijat esittävät asiansa ilman varsinaista henkilökohtaista panosta kuin tuote-esittelijät. Tiedekunta-pedagogiikka tulisi ottaa vakavan keskustelun alaiseksi. Opetusvel-

vollisuuden kierrättäminen ei ole hyvä menetelmä luentosarjoja jaettaessa. Lisäksi tenttien ei tulisi olla ainut tapa suorittaa tietty kurssi; esim. essee ja pienryhmyöskentely voisivat olla vaihtoehtoisia menetelmiä.

Tutkimuksesta: -tutkijan koulutus tulisi erottaa opinnoista, sillä suurin osa opiskelijoista haluaa valmistua tiettyyn ammattiin, vaikkakin yliopiston varsinaisena tehtävänä ei olisikaan toimia ammatikouluna. Humanistista, ihmisläheisempää, tutkimusotetta peräänkuulutettiin isolla huutomerkillä! Kvantitatiiviset tutkimusmenetelmät eivät tulisi olla ainoita oikeita ja autuaaksitekeviä. Täytyisi tarjota vaihtoehtona esim. kvalitatiivisia menetelmiä, joiden käyttö tulisi hyväksyä esim. gradun teossa.

	KVALITA- TIIVISET	KVANTI- TATIIVISET
OPIS- KELI- JÄT	ENEM- MÄN	VÄHEH- MÄN
HEN- KILÖ- KUNTA	?	?

Keskustelun päätteeksi valittiin työryhmä, jonka tehtävänä on valmistella konkreettinen ehdotus opetussisällön muuttamiseksi ja jonka pohjalta voitaisiin keskustella laitoksen henkilökunnan kanssa. Päätettiin kiirehtiä asiaa, jotta asia saataisiin vireille ennen joulua. Joukkovoimaa on käytettävä hyväksi, jotta saataisiin laitos otamaan asia vakavasti.

MUUTOS!

Me psykologian opiskelijat olemme väsyneitä ja turhautuneita. Olemme käsittäneet ettei se kuva, joka meillä on hyvästä psykologista ja tutkijasta, koskaan täyty opiskelussa nyt saamiemme taitojen kautta.

Olemme varmoja kahdesta asiasta:

1. Niillä, jotka viimekädessä päättävät laitoksella ohjelmastamme, ei ole selkeää yhtenäistä kuvaa siitä, mitä meidän tulisi tietää ja osata muodollisen oppimäärän täytyttyä.
 2. Meillä itsellämme on selkeä kuva päämääristämme.
- Haluamme työskennellä seuraavan kokonaisuuden puitteissa:

FILOSOFINEN TASO

TEOREETTINEN TASO

KÄYTÄNNÖN TASO

Nykyisellään oppimateriaalimme leijuu ilman syvyyttä perusteiden ja käytännön elämän välillä.

FILOSOFINEN TASO

TEOREETTINEN TASO

KÄYTÄNNÖN TASO

Opiskeltavien asioiden tulee ulottua ylhäältä alas kaikki tiedon ja kokemuksen tasot lävistäen.

Vaatimusta voi täsmentää:

1. Enemmän tietoa perusteista.
2. Syvempää teoreettista tietoa.
3. Mahdollisuuksia itsensä kehittämiseen ja mahdollisuuksia käytännön taitoihin.

Nuo kolme tasoa ovat sekä selkeän ihmiskuvan, että hyvän tutkimuksen piirteitä. Ne kuvastavat ajattelun kypsyyttä ja myös kysymyksiä, joita ihmiset elävässä elämässä asettavat. Ilman kaikkia tasoa ei synny kokonaisuutta eikä valmiutta.

Olemme varmoja, että hyvä tutkija ja psykologi voivat yhdistyä samassa henkilössä. Kolmetasoa ovat elämässä erottamattomat. On toisarvoista kehittää laajaa metodologista tietämystä jos se toisaalta on irti elämäkokemuksesta ja toisaalta estää sen käytön. Hyvä psykologi ja tutkija luo ideoita, käsityksiä ja teorioita kokemustensa ja tietojensa pohjalta. Tutkimustyö ja ihmisten parissa toimiminen ovat luovaa toimintaa. Syytä teoreettinen tieto ei kahlitse ajattelua, vaan antaa sille vakaan ponnahduslaudan. Pikemminkin metodologinen taito kahlitsee ajattelua ja ymmärtämistä. Metodologian kritiikki lähtee ihmiskuvastamme.

Teoreettisen tiedon ja elämän välistä kuilua opiskelussamme kuvaa tapa, jolla meille usein luennoidaan. Ei jälkeäkään motivoinnista, innoituksesta tai havainnollisuudesta. Kun akateeminen tieto on kerran mennyt päähän, se näyttää myös jäävän sinne.

Olemme pettyneet koulutusohjelmatoimikuntaan. Opiskelijoiden ajatukset ovat siellä saaneet usein hyvän muodon mutta sitten ne jäävät jonnekin. Kurssineuvostotkaan eivät voi antaa koko opiskeluumme koskevia esityksiä, joten nekin on helppo sivuuttaa. Laitoksen tapa ajaa asioitamme on ollut ^{MAHDATTA} ne odottamaan kunnes ne unohtuvat. Emme kaipaa empaattista myöntelyä tunnelmia rauhoittamaan. Emme halua odottaa.

Ei ole kysymys halusta vähentää työmäärää. Me todellakin tunnemme vastuuta siitä mitä tulemme tulevaisuudessa tekemään. Kysymys ei ole ammatti-identiteetistä, työmahdollisuuksista jne. vaan siitä miksi me haluamme tulla.

Syvä turhautumisemme on moraalinen velvoite ja syyte niitä henkilöitä kohtaan, jotka päättävät opiskelumme sisällöstä ja tavasta.

Tämä kaikki merkitsee muutoksen alkua. Tulemme tästä lähtien aktiivisesti osallistumaan ja seuraamaan opintojemme ~~kaikkia~~ suunnittelua. Meidät on myös otettava huomioon.

HILGARD-ATKINSON -PSYKOLOGI

Minä istun tässä tuolissani... ja luen kirjaa. Niin, kirjaa. Kirjaa, joka on täynnä kirjaimia, joista muodostuu sanoja. Sanoista lauseita ja lauseista kappaleita. Ja kappaleista kirja. Minä siis luen itse asiassa kirjaimia. Tavaan Hilgard-Atkinsonia. Tavaan sanoja. Sanoja, joiden tietty järjestys luo... merkitystä. Merkitystä, joka pitäisi sisäistää long-term memoryyn ja muistaa tentissä. Tentissä. Missäpä muualla. Lukea ja muistaa tentissä. Muistaa ja lukea. Lukea ja unohtaa. Tentin jälkeen. Unohtaa tentin jälkeen! Ei nyt sentään! Minähän "valmistun" psykologiksi viiden ja puolen vuoden päästä! Ei noita sanoja voi eikä saa unohtaa. Ne täytyy sisäistää. Sisäistää ja muistaa viiden ja puolen vuoden jälkeen "valmiina" psykologina. Että voi auttaa ihmisiä vapautumaan ongelmistaan. Ja silloinhan on hyvä psykologi. Kun on sisäistänyt sanoja. Ja auttanut sisäistetyillä sanoilla ihmisiä. Sisäistetyillä, tiettyssä järjestyksessä olevilla sanoilla ihmisiä. Niinpä minä taas luen... tavaan... Hilgard-Atkinsonin sisäistettäviä, tiettyssä järjestyksessä olevia sanoja. Ja minustakin tulee hyvä psykologi. Viiden ja puolen vuoden jälkeen.

Make

VIERAILU BEKHTEREV-INSTITUUTISSA

Leningradin matkamme tieteellisen osan muodosti käynti Vladimir M. Bekhterevin vuonna 1908 perustamassa ja vuonna 1925 hänen mukaansa nimetyssä psykoneurologisessa tutkimus-instituutissa. Instituutin perustamisen tarkoituksena oli luoda uudentyyppinen tutkimus- ja koulutuskeskus, jossa oli psykiatrinen ja neurologinen jaosto sekä Venäjän ensimmäinen neurokirurginen laitos.

Tsaarin hallitus pyrki kaikin tavoin tukahduttamaan instituutin toimintaa, koska sen tiedemiehet ja opiskelijat edustivat tsaarin valtaa vastustavaa edistyksellistä rintamaa. Lokakuun vallankumous muutti tilanteen: instituutti laajentui melkoisesti ja uusia klinikoita ja koulutuskeskuksia perustettiin. Tämän jälkeen instituutista tuli psykoneurologinen akatemia, josta myöhemmin irtaantui muutamia itsenäisiä koulutus- ja tutkimuspisteitä.

Nykyisin Bekhterev-instituutin tutkimus kohdistuu seuraaviin ongelma-alueisiin: lääketieteellinen psykologia, neuroottisten ja psykoottisten potilaiden sosiaalinen ja toiminnallinen kuntoutus sekä neuroottisten ja psykoottisten häiriöiden biologinen terapia. Erityisiä kiinnostuksen kohteita ovat patogeneesin ongelmat, diagnostiikka, neuroosien ja psykopatioiden hoito ja ennalta ehkäisy. Tutkimustoiminta tuntuu kattavan suuren alueen neuroosien psykoterapiasta epilepsian tutkimukseen saakka.

V.M. BEKHTEREVISTÄ

Lähes Ivan Pavlovin mittaista arvonantoa Neuvostoliitossa nauttiva Bekhterev (1857-1927) oli neurologi, fysiologi, psykiatri ja psykologi, joka hankki koulutuksensa mm. Wilhelm Wundtin johdolla Leipzigissä ja Venäjällä Setsenovin oppilaana. Oman kokeellisen psykologian laboratorionsa hän perusti Kazaniin vuonna 1879.

Nuorena Bekhterev hyväksyi wundtilaiset näkemykset (mm. introspektion metodin), mutta muutti käsityksiään ja alkoi kehittää materialistiseen filosofiaan perustuvaa objektiivisempaan psykologiaa. Tältä pohjalta hän päätyi refleksologiaksi kutsumaansa melkoisen mekanistiselta tuntuvaan oppijärjestelmään, joka oli lähinnä fysiologinen teoria ja , jonka avulla Bekhterev katsoi voivansa selittää sekä psykologisia ja sosiaalipsykologisia ilmiöitä.

Neuvostoliitossa katsotaan nykyisin, että Bekhterevin suurin merkitys psykologialle oli hänen refleksologiaansa edeltäneessä tuotannossaan. Hänen vaikutuksensa ulottui myös neuvostoliittolaisen psykologian ulkopuolelle: John B. Watsonin ja Pavlovia ja Bekhtereviä behaviorismin isinä.

INSTITUUTIN RAKENNE

Instituutin rakenne toteuttaa Bekhterevin ideoita neuropsykopatologisten ongelmien moniulotteisen tutkimuksen tärkeydestä. Laitoskompleksi jakautuu viiteen tieteelliseen jaostoon, jotka puolestaan jakautuvat eri laitoksiin.

Lääketieteellisen psykologian jaosto muodostuu kliinisen psykologian laboratoriosta ja neuroosien ja psykoterapian laitoksesta. Kliinisen psykologian laboratoriossa suoritettava tutkimus kohdistuu mm. potilaiden persoonallisuuden piirteiden tutkimukseen suhteessa psyykkisten ja neurologisten sairauksien syntyyn, hoitoon ja kuntoutukseen sekä standardoitujen kliinis-psykologisten tutkimusmenetelmien kehittämiseen. Neuroosien ja psykoterapian laitoksessa sijaitsee hoito-osasto ja päätutkimusalueet ovat: neuroosien patogeneesin tutkimusmenetelmät, psykoterapeuttisten menetelmien kehittäminen sekä orgaanisista tekijöistä aiheutuvat neuroosit.

Kuntouttavan terapian jaostossa sijaitsevat psyykkisten sairauksien kuntouttavan terapian laitos, instituutin ulkopuolisen psykiatrian laitos päiväsairaaloiheen, neurologisten sairauksien kuntouttavan terapian laitos sekä vaskulaaristen ja involuutiopsykoosien laitos. Päiväsairaalan lisäksi on kaikissa

tämän jaoston laitoksissa osastot. Jaoston päätutkimusalueet ovat kroonisten psyykkisten sairauksien kuntoutus, hitaasti kehittyvien skitsofreenisten psykoosien synty sekä aivohalvausten jälkitilat.

Biologisen terapian jaosto jakautuu kahdeksaan laitokseen, joista mainittakoon psykofarmakologian laboratorio, aivokirurgian laitos, epilepsian laitos sekä narkologian laitos. Kuudessa laitoksessa sijaitsee myös klinikka tai hoito-osasto. Päätutkimusalueita ovat uusien psykofarmakoisen kehittäminen, aivojen orgaanisen muutoksen merkitys epilepsian kannalta, nuorisopsykiatria sekä krooninen alkoholismi.

Neurofysiologian laboratoriossa tutkitaan mm. elektrofysiologisten menetelmien soveltamista psykiatriseen tutkimukseen, mielenterveyden häiriöitä eläinkokeiden avulla sekä metaboliisia muutoksia psykooseissa ja hermosairauksissa.

Hallinnollinen ja metodologinen jaosto tutkii mm. psykoosien ja hermosairauksien epidemiologiaa ja sosiaalista ja amatillista kuntoutusta. Lisäksi tämän jaostom tehtäviin kuuluu koulutuksen organisointi henkilökunnalle.

Edellä mainittujen jaostojen lisäksi Bekhterev-instituutissa on tieteellinen kirjasto, museo sekä konsultaatioelin. Klinikoilla on yhteensä n. 450 vuodepaikkaa ja päiväsairaalan kapasiteetti on 25 potilaspaikkaa.

ITSE VIERAILU

Vierailumme jakautui kahteen osaan, joista ensimmäinen tahtui instituutin luentosalissa. Täällä laitoksen tieteellinen sihteeri (nimestä emme jälkeinpäin päässeet yksimielisyyteen) toivotti meidät tervetulleiksi ja kertoi instituutin historiasta.

Tämän jälkeen toinen paikalla olleista tieteellisistä työntekijöistä (luultavimmin psykiatri) vastaili kysymyksiimme. Käännöksen kanssa oli alussa hieman vaikeuksia, mutta kun keskustelua alettiin käydä englanniksi tilanne hieman helpottui.

Erityisesti meitä kiinnosti instituutin edellisen johtaja V. Mjasistsevin kehittämä patogeneettinen terapia. Tämä terapia muoto sai alkunsa neuvostoliittolaisten tädemiesten keskustelusta neuroosien alkuperästä. Keskustelu oli hyvin pitkälle rajanvetoa psykoanalyttiseen näkemykseen ja patogeneettisen ja psykoanalyttisen terapiateorian pääasialliset erot ovat: 1) sosiaalinen painotus Mjasistsevin näkemyksessä: neuroosien syntyä ei voida selittää vain libidon kehityksen häiriönä ja 2) intra-persoonallinen konflikti ei synny ainoastaan lapsuuden determinoimana, vaan patogeneettisen suuntauksen mukaaar huomiioon tulee ottaa myös nykyhetken tarvefrustraatiot, interpersoonalliset suhteet ja sosiaaliset ympäristötekijät. Merkille pantavaa oli, että kritiikki kohdistui nimenomaan klassiseen freudilaiseen psykoanalyysiin eikä niinkään myöhempiin psykoanalyysin kehitelmiin.

Teoreettisista eroista huolimatta emme pitäneet patogeneettisen terapian käytännön puolta kuulemamme perusteella kovinkaan erilaisena verrattuna analyttiseen hoitokäytäntöön. Esille tulivat molemmille suuntauksille ominaiset transferenssin käsitteily terapeutti-potilas-suhteessa, asiakkaan psyykkisten rakenteiden tarkastelu diagnostisen prosessiin osana ja alussa diagnostisoitujen konfliktien ratkaisu terapeutin vuorovaikutuksen avulla.

Laitoksessa käytettyjä terapiamuotoja ovat yksilö-, ryhmä-, yhteisö-, perhe- ja työterapia. Viimeksi mainitulle tunnuttiin Neuvostoliitossa annettavan varsin suuri merkitys. Jokaisella psykiatrisella potilaalla on instituutissa mahdollisuus sekä yksilö- että ryhmäterapiaan. Terapian aikana ei suuria annoksia psykofarmakoita käytetä.

Avohoidon huomiota kiinnittävä seikka oli psykiatrisen avohoidon ja sosiaalityön yhteistyö. Psykoottisten potilaiden suojatupaikkojen hankinnassa ovat ammattiyhdistykset kiinteästi mukana. Avohuolto yleensä hoidetaan Leningradin monien mielenterveyspoliklinikoiden ja psykoterapiapisteidien kautta.

Tiedustelimme myös tärkeimpiä psykiatrisia ongelmia Leningra-

din alueella. Näitä ovat psykoosit, neuroosit ja alkoholismi, joten ainakin näin karkeiden luokkien perusteella paljolti samoja kuin meilläkin.

Vierailumme toinen osa käsitti käynnin instituutin museossa. Täällä meidät otti vastaan psykologi V.A.Suravel, joka ensi töikseen näytti meille instituutin perustajan elämää kuvaavan elokuvan. Tämän jälkeen siirryimme keskustelu pariin. Esiin tulleita aiheita olivat Bekhterevin elämä ja teorianmuodostuksen muutokset, neuvostoliittolainen neuro-psykologia, testin käyttö NL:ssa, psykiatrinen kuntoutus sekä neuvostoliittolaiset psykoterapiasuuntaukset.

Erityisesti kannattaa mainita instituutissa suoritettava laitoksen nykyisen johtajan M.M. Kabanovin psykoosien kuntoutustutkimus. Tutkimus on luonteeltaan seurantatutkimusta, jossa tulevat esille paikallisen kuntoutuksen eri vaiheet: lääkehoito psykoosin akuutissa vaiheessa, psykoterapeuttinen toiminta, avohoidossa tapahtuva uudelleen orientaatio ja usean vuoden ajan jatkuva seuranta.

Yllätykseksemme saimme kuulla, että naapurissa käytetään paljolti myös meillä käytettyjä testejä. Näitä ovat mm. Wechslerin testit, MMPI, Rorschach ja Rosenzweig. Testit normeerataan NL:ssa käyttökelpoisiksi ja käyttö on osa kokonaisdiagnostiikkaa.

Esille tuli myös instituutin psykiatrisen toiminnan perhedagnostinen orientaatio. Jos yksi perheenjäsen sairastuu psyykkisesti, suoritetaan koko perheelle psykiatrinen tutkimus. Perheterapiaa sovelletaan myös runsaasti.

Vierailumme tieteellisen osan antoisuutta hieman pienensivät kielivaikkeudet, ajan vähyyks (juttua olisi totisesti riittänyt pitemmäksikin kuin kolmeksi tunniksi) ja keskustelun ajoittainen rönsyilevyys. Osastoilla emme päässeet käymään, mikä psykologi Suravelin mielestä saattoi johtua siitä, että emme vielä olleet ammatissa toimivia psykologeja.

Jutun kokosivat kävijöiden puolesta Eero ja Leena.

MITÄ? NYT.

"Olen muuten varma, että taas luulette minun irvistelevän. Tai kukapa tietää, kenties olettekin päinvastoin varmoja siitä, että minä todella ajattelen näin. Oli miten oli, hyvä herrasväki, kumpaakin mielipidettänne pidän suurena kunniana ja aivan erityisenä mielihyvänä lähteenä. Aiheesta poikkeamiseni pyydän suomaan minulle anteeksi."

F.Dostojevski

Kirjoituksia Kellarista

Kyllä. Minä olen niitä, jotka eivät tiedä mistään mitään. Yksi vaahtosuista! Lähes kaikki hyvät asiat vetävät mukaansa joukon roskaväkeä, suoranaista törkyä. Jotain hyvää on siis luultavasti tapahtumassa, koska minäkin olen mukana. Ilmassa on tuntua. Kuitenkin moni nyt ihmettelee, miten tällainen törppö pääsee näin kunnioitettavan julkaisun sivuille. Häpeällistä. Sivistyssanavarastonikin rajoittuu siihen, että aggression tiedän olevan jotain maanviljelykseen liittyvää. No, nykyisen päätoimittajan valtakaudella on sensuurin rima asetettu niin korkealle, että minäkin voin kävellä kumartelematta sen alitse. Havaittuani lisäksi niin monen muunkin ryhtyneen harrastamaan kirjallista itsetyydytystä, päätin hypätä samaan soppaan porskuttelemaan.

Nyt ollaan kriittisiä siskot ja veljet. Keskustelua on synnyttävä ja sen täytyy jatkua! Niin niin. Rumpua lyödään, liput liehuvat ja lihakirveen terä kipinäi tahkoa vasten. Työryhmä mieliskelee. (Kukaan tuskin ehti julkaisemaan tätä lehteäkään.) Uusia teorioita vaaditaan ja laaditaan. Tätä olen havainnut useiden ystäväni kohdalla. Mutta miten on käynyt? Syvin rinta- ja suolihännin ladellaan toinen toistaan julkeampia väitteitä, joiden epätieteellisyydessä ei ole tarvalla huomioitsijalla muuta kuin ihmettelemistä.

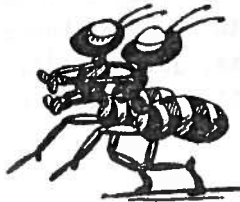
Olenkin tullut siihen tulokseen, että näiden henkilöiden mielenterveys on alkanut huojua. Muutamia esimerkkejä (nyt seuraa hävhistyskirjoituksia):

1) A.Laitilan motiiviteoria "Kuiteskin haluat" (ilmestyy ehkä tässä numerossa) osoittaa kehittäjänsä täydellistä tietämättömyyttä todellisen tieteen saavuttamista tuloksista. Romantikko-Laitila uskoo vieläkin jonkinlaiseen haluun ja tahtoon ihmisessä. Sinänsä liikuttavaa, mutta kun kuulee Aarnon hyytävänhersyvänsoljuvanmielipuolisen naurun, on syytä jäädä miettimään, voiko häntä enää auttaa.

2) Aina-kriittinen-Leppänen päätyy toisenlaiseen teoriaan: "Kyllä se vielä pahemmaksi muuttuu". Näin Arto Einarin tunnustautuu pessimistisen determinismin kannattajaksi. Hänen teoriansa järjettömyys selittyykin vain maailmantapahtumisen ikuisesta järjettömyydestä käsin. Mielestäni Leppänen voitaisiin kuitenkin tehokkaalla hoidolla vielä palauttaa yhteiskunnalle hyödylliseen työhön. Esim. jonkin pienen seurakunnan kirkkokuoron nuottitelineeksi.

3) Vakavin -mutta hassua kyllä merkityksettömin- tapaus on Vennu Nemaajavalainen. Hän ei ole esittänyt hulmaavia teorioita, vaan piiloutuu lähinnä näennäiskristillisen mystiikan taakse. Hänen persoonallisuutensa on niin jakautunut, että hän on muuttanut jopa asumaan erilleen itsestään. Hän syö kahdelta lautaselta ja nukkuu kahdessa eri sängyssä samanaikaisesti. Merkityksetön Vennu on kuitenkin sen vuoksi, että hän taistelee vain itsensä kanssa. Hyvää jatkoa hänelle. Kummallekin.

Tällaista on siis nykyään. Peistään heilutellessaan ja talvaalle tuijotellessaan ihmiset kompastuvat helposti pikkukiveenkin. Sekoavat. Tämän jutun ilmestyessä radikaalijoukkio varmaan tanssii paljain jaloin mustat kaavut yllään synkkiä kapinamielisiä woodoo-tanssejaan Mattilanniemessä talojen katoilla. Valtavat tulet roihuavat ja musta savu leijuu tuulella Jyväskylälle. Iljettävät liemet kiehuvat padoissa.

Mistä lääke tähän? Sinulle, kunnan opiskelijatyttö tai -poika, sanon: "Älä välitä". Kynnisyys (mitä se sitten täsmällisesti onkin) on ainoa oikeasenne. Sulkeudu kämppääsi ja lue kehittäviä oppikirjoja. Ei ole meidän asiamme tuhlata iltojamme kokouksiin ja pohtimiseen. Ydinsota ja maailmanloppu voi tulla pian. Suorittakaamme vielä yksi tentti ennen sitä! ÄLÄ VÄLITÄ!

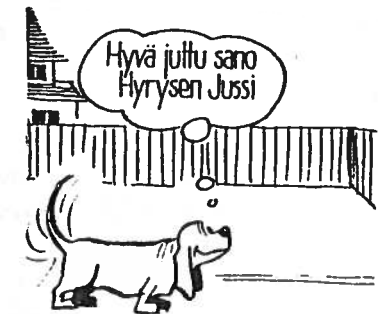
Jukka Kaartinen

Anarkistikommunistinihilistipaska

Jälkikirjoitus: Jos nyt kuitenkin ihmiset päätyvät jatkamaan kriittistä pohdiskeluaan, on syytä muuttaa ainejärjestön perinteistä behavioristista nimeä. Ehdoittaisin AKTIA.

J.K.

Huomattava journalisti

"KUITESKI HALUAT"

-tutkielma motiiveista, johdatusta ja pohdintaa
Jyväshyvän aliopiston analogian laitoksen julkaisuja 234/80.
Omistushaluisille.

Vuosien ajan jatkuneen herkeämättömän ja epäitsekkään työn tuloksena syntynyt motiiviteoriani avautuu nyt silmiesi eteen. Motiiviteoriani kehittäely vei aikaa ja työtä, josta en olisi selvinnyt ilman ratkaisevaa tukea työtovereiltani ja ystäviltäni. Erityiset kiitokseni haluan esittää yht. yo A. Leppäselle ja yht. yo J. Kaartiselle heidän antamasntaan tuesta kriittisten hetkien aikana, jotka eivät olleet vähäiset. En voi myöskään olla kiittämättä Thanatos-ystävääni P. Impiötä hänen kirkkaasta ja selkeästä kritiikistä, jota hän auliisti minulle antoi.

Kuiteski haluat-motiiviteoria ei perustu mihinkään aikaisempaan teoriaan, vaan se on itsenäinen teoriarakenne, jolla on kaikenkattavuutensa vuoksi erittäin ratkaiseva osuus tieteen tulevaisuudessa. Teorian selitysvoima ja sovellettavuus ovat aivan omaa (=parempaa) luokkaansa nykyisiin teorioihin verrattuna. Myönnän, että teoriani perustuu kerrostuneelle persoonallisuudelle ja tiedostamattoman alitajunnan olemassaololle, mutta itseni kehittälemässä muodossa. Metodisia ongelmia en tutkimuksessani kohdannut lainkaan, nuo kaksi sanaa sopivat aina. Kyseessä ei ole dialektinen metodi, vaikka kieltäminen onkin hyvin keskeistä, sillä synteessin tarve katoaa kun nuo kaksi sanaa on lausuttu.

Vinoutuneet moraalinnormit ja sosiaalinen paine ovat saaneet aikaan sen, että ihmiset kieltävät aluksi muodollisesti, myöhemmin hyvin opittuna tapana lähes kaiken haluamisensa. A. Leppänen toteaa yleisissä elämänfilosofisissa kannanotoissaan alistumisen välttämättömyyttä ja kaiken muuttuvan vain entistä huonommaksi. (Leppänen, A., 1980) Näin asia epäilemättä onkin. Kuitenkin

asia on näin vain, jos joudumme perustamaan elämämme ja olemassaolomme oman haluamisemme kieltämiseen. Heitän jälleen kerran jäävettä vanhempien niskaan, he sanovat lapsiensa puolesta hyvin auliisti: " Voi kiitos, mutta kun meidän Jarkko/Liisi ei halua tuollaista." Kuitenkin haluaa. Tällaiset varhaiset kokemukset saavat meidät kadottamaan yhteytemme sisimpäämme, haluamisestamme tulee tiedostamatonta, ahdistusta aiheuttavaa. "Uteraalinen silmäkääntötempu on tapahtunut tuolloin." (Kaartinen, J., 1980, s. 676)

Olemme kaikki raadollisia. Tämä raadollisuus meidän on vain myönnettävä ja saatava se tietoisuuteemme. Tällöin persoonan itseproduktiivinen prosessi voi vasta päästä liikkeelle, (vrt. G. W. F. Hegel) Prosessin jatkuessa raadollisuus ei siis ilmene sikailuna vaan sikailun itsesikailuna.

Voin kuvitella millaiset vastareaktiot inhottava, ei mitään kunnioittava, limainen, repivä jne teoriani tullee saamaan. Kuitenkin epäitsekäs halu kehittää psykologia tieteen tasolle vuosisadan hapuilun jälkeen sai minut pyyteettömästi julkaisemaan teoriani. "Olen juuri herännyt", sanoi eräs, jota pyysin kommentoimaan teoriaani. Vastaavanlainen herääminen tapahtuu vielä kautta koko maailman. Haluaapa se sitä tai ei.

Jyväskylässä 25.11.1980

Aarno A. Laitila, yht. yo

KOE - ELÄINTOIMIKUNTA

Koe-eläintöiminnän valvomiseksi on Jyväskylän yliopistossa perustettu Koe-eläintoimikunta maa- ja metsätalousministeriön suosituksesta ja lääneläinlääkäri Valde Miettisen aloitteesta. Vastavanlaisia eettisiä toimikuntia on perustettu eri puolille Suomea Ruotsin esimerkin mukaan.

Jyväskylässä toimikuntaan kuuluvat psykologian, biologian ja kansanterveyden laitosten edustajat (koe-eläintoimintaa harjoittavat laitokset) , opiskelijajäsen kustakin laitoksesta, Keski-Suomen Eläinsuojelu ry:n ja Keski-Suomen Koe-eläinsuojelu ry:n edustajat sekä koe-eläinten hoitaja. Psykologian laitosta edustaa Tapani Korhonen ja Elina Kala opiskelijajäsenenä.

Toimikunnan tehtäviin kuuluvat yliopiston laitosten nykyisen koe-eläintilanteen selvittäminen, koe-eläinten hankintaa, kasvatukseen ja hoitoon liittyvien kysymysten käsittely sekä uusien kokeiden ja suunnitelmien hyväksyminen niiden eettiseltä kannalta. Toimikunta voi vaikuttaa havaittuihin epäkohtiin antamalla lausuntoja tai tiedottamalla epäkohdista koe-eläintoimintaa valvovalle viranomaiselle (lääneläinlääkärille).

Kirjeestä opiskelija-serkulle:

... Kirjeestä, jossa on mainittu
 useimmiten postia vastaan. Kirjeitä
 lähetetään usein, mutta epäkelpoista
 maininnat mukaan, keneä välillä...